

Arrest

nr. 208 787 van 5 september 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 februari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 27 november 2015, verklaart er zich op 4 januari 2016 vluchteling.

1.2. Op 23 februari 2018 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Uit uw verklaringen blijkt dat u een Afghaans staatsburger bent en een soennitische Pashtoun. U bent geboren in district drie van Jalalabad, waar u uw ganse leven heeft gewoond.

Tijdens het eerste semester van uw rechtenstudies aan de Ro Khan-universiteit te Jalalabad werd u door de taliban bedreigd. Zo ging u op 29 september 2015 's ochtends rond 6u30 naar het Tajrabawilyceum om te sporten. In uw straat, voor de Bednika-moskee, zag u een rode Corolla met drie mannen. Ze hadden lang haar, een baard en ze leken niet van uw wijk te zijn. U belde het nummer 119, wat onlangs in reclamespots van de overheid was vertoond als het nummer van de politie dat kon gebeld worden indien men iets of iemand vreemd had opgemerkt. U gaf uw adres en uw gegevens door aan de telefoon en u vertelde wat u had gezien. Daarop ging u verder naar het lyceum, waar u uw vrienden vertelde wat u had gezien en gedaan, wat door hen werd goedgekeurd. Drie dagen later, op 2 oktober 2015, ging u wederom 's morgens vroeg sporten. Net voor uw thuiskomst vond uw vader een dreigbrief van de taliban op uw naam onder de voordeur. Daarin werd u beschuldigd van spionage voor de Afghaanse autoriteiten. U ging daarop samen met uw vader naar het politiekantoor, waar men u een afspraak gaf voor de volgende dag. De volgende dag ging u om 11u opnieuw naar het politiekantoor waar u met de commandant sprak. Hij bevestigde de authenticiteit van de dreigbrief van de taliban, maar zei dat hij u geen bescherming kon bieden. Hij bood u nog een wapenvergunning aan, maar uw vader weigerde dit. Een week later, op 10 oktober 2015, nam uw vader u mee naar een zakenkennis in Kabul, die voor u een smokkelaar had geregeld. U verliet Afghanistan met het vliegtuig richting Iran op 7 november 2015. U reisde verder naar Turkije en via de Balkanroute kwam u aan in België op 27 november 2015, waar u op 4 januari 2016 een asielaanvraag heeft ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: vier nieuwsartikels aangaande aanslagen in uw wijk (k), uw taskara (o), uw rijbewijs (o), een dreigbrief van de taliban (o), uw diploma secundair onderwijs (o) en een verzendbewijs van DHL (o). Na het gehoor werd eveneens een opmerking via e-mail verstuurd via uw advocaat.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u vreest voor uw leven in Afghanistan. U baseert zich hiervoor op een dreigbrief van de taliban in uw hoofde waarin u wordt beschuldigd van spionage voor de Afghaanse autoriteiten. Na grondige analyse van uw asielaanvraag heeft de Commissaris-generaal echter besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en dit om de volgende redenen.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar aangetast door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw vervolger, een cruciaal element in uw asielrelaas. Zo spreekt u zich tegen over wat er werd gezegd tijdens de tweede afspraak op het politiekantoor, nadat u de dreigbrief had afgegeven aan de commandant tijdens uw eerste afspraak de dag voordien. U verklaart namelijk enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de politiecommandant u had gezegd dat niemand van zijn collega's 'een verdachte groep kon geven'. Het kon Daesh, de taliban of een andere groepering zijn (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat de commandant bevestigde dat het om een authentieke dreigbrief van de taliban ging (CGVS, p. 8, 13). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u tijdens uw eerste interview (bij de DVZ) ook had gezegd dat de echtheid van de brief en de afkomst van bij de taliban werd bevestigd (CGVS, p. 13). U verklaart dat het misschien verkeerd werd opgeschreven. U nogmaals uw verklaringen van bij de DVZ voorgelezen, antwoordt u dat u zo iets niet heeft gezegd (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van uw verklaringen bij de DVZ is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdige verklaringen. Gezien de zwaarwichtigheid van deze flagrante tegenstrijdigheid, nota bene over dé kern van uw asielrelaas, namelijk de dreigbrief in uw hoofde en uw vervolger, wordt er reeds voorbehoud gemaakt bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van deze bedreiging verder onderuit gehaald door de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrief. Zo verklaarde u deze brief te hebben ontvangen op datum van 2 oktober 2015. U gevraagd of deze brief door taliban in het algemeen was gestuurd dan wel door iemand persoonlijk, antwoordde u enkel dat 'talibs allemaal hetzelfde zijn en dat er Emirat Islamii op de brief te lezen valt (CGVS, p. 6). Echter, uit het door u neergelegde document blijkt dat deze brief is ondertekend door K.K.M.. Het feit dat u dit niet weet, is een indicatie van de ongeloofwaardigheid van deze dreigbrief en dus uw bedreiging door de taliban. Van iemand die internationale bescherming zoekt omwille van een dreigbrief van de taliban, de enige bedreiging in zijn hoofde, kan toch minstens verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van dergelijk relevant detail van deze brief. Dit is in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt aangetast. Bovendien wordt enkel enige bewijswaarde toegekend aan documenten indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven werd vastgesteld, is dit in casu niet het geval. Bijgevolg kan deze dreigbrief het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas niet wijzigen.

Uiteindelijk tast ook onderstaande vaststelling de geloofwaardigheid van de bedreiging door de taliban in uw hoofdte verder aan.

Zo verklaart u dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont als op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Bovendien hebben ze nooit persoonlijke problemen gekend (CGVS, p. 4). U verklaart dat het ondertussen goed gaat met uw familie en dat uw broer en zus nooit gestopt zijn met naar school te gaan in uw eigen district omwille van uw problemen. U verklaart dat de taliban enkel problemen heeft met u, maar dat ze vrouwen en kinderen met rust laten (CGVS, p. 4). U heeft zelf ook sinds uw vertrek niets meer van uw vervolgers vernomen (CGVS, p. 9). Na een periode van twee jaar rust, werden er echter twee maanden geleden explosieven voor uw huis geplaatst. U weet dat het om uw eigen vervolgers gaat aangezien uw vader even later door hen werd opgebeld (CGVS, p. 4). Dit was het eerste incident sinds uw eigen vertrek uit Afghanistan. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat dit incident volledig in lijn ligt van uw initiële bedreiging, waaraan, zoals hierboven uitgebreid werd geargumenteed, geen geloof kan worden gehecht door het CGVS. Bijgevolg kan ook aan incidenten ten gevolge van uw initiële vervolging geen geloof worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van het plaatsen van deze explosieven ten gevolge van uw eigen bedreiging door de taliban wordt verder aangetast door de volgende vaststelling. Het is namelijk niet aannemelijk dat uw vervolgers uw familie haar dagelijkse leven gedurende twee jaar heeft laten voortzetten zonder enige probleem (uw broer en zus bleven naar school gaan, uw vader bleef zijn werk doen) en u verder niets van hen heeft gehoord, alvorens zich na dergelijke lange periode opnieuw in u te interesseren en de moeite zouden doen om uw huis te bombarderen en uw vader opnieuw te bedreigen. De impact en de gevolgen van uw verklikingsactie, waarvan u bovendien het resultaat niet kent (CGVS, p. 11), staan echter in schril contrast met de moeite die de taliban zou hebben gedaan om u na twee jaar stilte opnieuw te vatten. Indien u werkelijk van dergelijk groot belang was geweest voor de taliban om zich na twee jaar nog in te spannen om u te vatten, kon verwacht worden dat u of uw familie gedurende de twee voorgaande jaren ook gecontacteerd zou zijn geweest of uw verdere vervolging had ondergaan, wat volgens uw verklaringen niet het geval is. Verder kent u ook de reden niet waarom uw vader pas twee jaar na uw vervolgingsfeiten werd gecontacteerd (CGVS, p. 4). U kan geen reden bedenken waarom uw vervolgers zich na twee jaar opnieuw zich opnieuw in u zouden interesseren (CGVS, p. 9). Gegeven bovenstaande kan aan het plaatsen van deze explosieven ten gevolge van uw eigen bedreiging door de taliban geen geloof worden gehecht.

Volledigheidshalve dient nog vastgesteld te worden dat u op het einde van uw gehoor op het CGVS aangaf dat de tolk niet heeft gezegd wat u wou zeggen (CGVS, p. 15). U verklaart dat de tolk sommige woorden niet begreep. Gevraagd waarom u dat niet heeft vermeld tijdens het gehoor zelf, antwoordt u dat u uw advocaat hierover in de pauze heeft ingelicht. Ook uw advocaat lichtte het CGVS na het gehoor via e-mail in over uw twijfels bij de vertaling (mail dd. 16/01/2018). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uw advocaat, toen zij op het einde van uw gehoor gelegenheid kreeg om commentaar te geven bij het gehoor of uw asielaanvraag, uw opmerking tijdens het gehoor heeft teruggebracht naar het feit dat de tolk nogal stil en tussen zijn tanden sprak, maar dat het na de pauze veel beter ging. Bijgevolg heeft uw advocaat er zich van weerhouden over vermeende vertaalfouten een opmerking te maken. Bovendien verklaarde uw advocaat ten slotte dat er volgens haar geen probleem was wat betreft de vertaling (CGVS, p. 15). Hierbij dient evenzeer opgemerkt te worden dat u in het begin van het gehoor verklaarde de tolk goed te begrijpen en u tijdens het gehoor hier geen enkele opmerking over heeft gemaakt (CGVS, p. 2, CGVS gehoorverslag). Bijgevolg dient ook het CGVS uw opmerking, zowel mondeling tijdens het gehoor als via e-mail via uw advocaat, omwille van bovenstaande redenen te weerleggen en heeft deze bijgevolg geen invloed op bovenstaande analyse.

Uit bovenstaande kan bijgevolg worden besloten dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie noch het reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: vier nieuwsartikels in verband met incidenten in uw wijk (k), uw taskara (o), uw rijbewijs (o), uw diploma secundair onderwijs (o), een verzendbewijs van DHL (o), een e-mail van uw advocaat (o) en een dreigbrief van de taliban (o). Wat betreft de nieuwsartikels dient opgemerkt te worden dat deze te maken hebben met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad. U verklaart bovendien dat deze artikels niets te maken hebben met uw eigen persoonlijke problemen (CGVS, p. 6). Bijgevolg veranderen deze artikels niets aan bovenstaande analyse van de door u verklaarde persoonlijke vrees en wordt hiervoor verder verwezen naar de onderstaande paragrafen van deze beslissing. Wat betreft uw taskara, uw rijbewijs en uw diploma secundair onderwijs, wordt opgemerkt dat deze documenten louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en bijgevolg niets veranderen aan bovenstaande analyse. Wat betreft het verzendbewijs van DHL, toont dit document enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, wat verder ook niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Wat betreft de e-mail van uw advocaat, deze werd hierboven reeds besproken (cf. supra).

Wat betreft de dreigbrief van de Taliban dient opgemerkt te worden dat documenten enkel enige bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze dreigbrief deden afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan (cf. supra). Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande analyse.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 9 juni 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar.

Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met berm bommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid geviséerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Volgens verzoeker klopt het niet dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over zijn vervolger. Hij stelt dat hij zowel tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de dreigbrief van de taliban afkomstig was. Hij wijst erop dat hij tijdens beide interviews enkel verklaarde dat Daesh aanwezig was in de regio, maar benadrukt dat dit niets te maken heeft met wat hij vertelde over de afzender van de brief. Hij benadrukt eveneens dat de commandant onmiddellijk heeft gezegd dat het om een dreigbrief van de taliban gaat. Hij merkt ook op als volgt: *“Het feit dat de dreigbrief afkomstig is van de Taliban, is trouwens gemakkelijk vast te stellen ‘omdat iedereen het logo van Daesh en het logo van de Taliban kon onderscheiden’.”*

Betreffende zijn verklaringen over de dreigbrief meent verzoeker dat de commissaris-generaal uitgaat van verkeerde veronderstellingen. Hij voert aan dat de tijdens zijn gehoor gestelde vragen niet zo uitgebreid waren als wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing probeert voor te houden. De vraag *“door wie werd de brief ondertekend?”* werd hem tijdens het gehoor niet gesteld, zo merkt verzoeker op. Dergelijke specifieke vraagstelling is volgens verzoeker nochtans pertinent indien de commissaris-generaal het één en ander wenst hard te maken.

Verder meent verzoeker opnieuw dat de commissaris-generaal een verkeerde redenering maakt wanneer hij uit het feit dat hij een initiële vervolging onwaar acht, afleidt dat incidenten ten gevolge van deze vervolging bijgevolg ook onwaar zijn. Verzoeker beklemtoont dat de taliban gedurende twee jaar niet wist waar hij was en dat ze uiteindelijk te weten kwamen dat hij in de Europese Unie verbleef waardoor hij terug in het vizier kwam.

Vervolgens vestigt verzoeker de aandacht op het feit dat een advocaat niet bij machte is om na te gaan of er juist is vertaald, daar de advocaat geen Pashtou spreekt. Hij meent dat de argumenten van de commissaris-generaal nergens op slaan. Hij merkt ook op dat de tolk volgens hem niet goed Nederlands sprak en stelt als volgt: *“Verzoeker durft zelfs aan te geven dat zijn Nederlands, na een verblijf van twee jaar in België, beter is dan dat van de tolk.”*

Verder onderlijnt verzoeker dat de situatie waarin hij en zijn familie zich bevinden geen garantie biedt op een veilig verblijf in Jalalabad en/of Afghanistan. Hij benadrukt dat zijn vader recent nog bedreigingen ontving. Verzoeker meent tevens dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan inroepen en stelt dienaangaande als volgt: *“Verzoeker heeft problemen met de Taliban in Afghanistan. De Afghaanse overheid kan zichzelf niet beschermen tegen de Taliban, laat staan z'n burgers.”*

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*.

Verzoeker tracht op uitgebreide wijze te motiveren dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en in de stad Jalalabad in het bijzonder te wensen overlaat en meent dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 19 stukken.

Per drager brengt verweerder op 13 juni 2018 een aanvullende nota bij samen met de COI Focus *“Afghanistan Veiligheidssituatie Jalalabad”* van 20 februari 2018.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt.

Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Waar verzoeker stelt dat minstens *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban ervan wordt beschuldigd een spion te zijn voor de Afghaanse autoriteiten. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn vervolger; (ii) zijn verklaringen over de dreigbrief niet overeenstemmen met de inhoud van het document dat hij neerlegde; (iii) het niet aannemelijk is dat zijn familie gedurende een periode van twee jaar na zijn vertrek uit Afghanistan zonder problemen in hetzelfde huis kon blijven en de taliban plots na deze periode zijn familie alsnog zou bedreigen omwille van de beschuldiging van spionage aan zijn adres; (iv) hij niet aannemelijk maakte dat er tijdens het gehoor vertaalfouten zouden zijn gemaakt door de tolk; en (v) de door hem voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te trachten te weerleggen.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar aangetast door uw tegenstrijdige verklaringen betreffende uw vervolger, een cruciaal element in uw asielrelaas. Zo spreekt u zich tegen over wat er werd gezegd tijdens de tweede afspraak op het politiekantoor, nadat u de dreigbrief had afgegeven aan de commandant tijdens uw eerste afspraak de dag voordien. U verklaart namelijk enerzijds bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat de politiecommandant u had gezegd dat niemand van zijn collega's ‘een verdachte groep kon geven’. Het kon Daesh, de taliban of een andere groepering zijn (CGVS vragenlijst, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u daarentegen dat de commandant bevestigde dat het om een authentieke dreigbrief van de taliban ging (CGVS, p. 8, 13). U geconfronteerd met uw tegenstrijdige verklaringen, antwoordt u dat u tijdens uw eerste interview (bij de DVZ) ook had gezegd dat de echtheid van de brief en de afkomst van bij de taliban werd bevestigd (CGVS, p. 13). U verklaart dat het misschien verkeerd werd opgeschreven. U nogmaals uw verklaringen van bij de DVZ voorgelezen, antwoordt u dat u niets niet heeft gezegd (CGVS, p. 14). Het louter ontkennen van uw verklaringen bij de DVZ is echter geen afdoende verklaring voor dergelijke tegenstrijdige verklaringen. Gezien de zwaarwichtigheid van deze flagrante tegenstrijdigheid, nota bene over de kern van uw asielrelaas, namelijk de dreigbrief in uw hoofde en uw vervolger, wordt er reeds voorbehoud gemaakt bij de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij zowel tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de dreigbrief van de taliban afkomstig was. Verzoeker verliest hierbij echter uit het oog dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de commandant hem en ook zijn vader inlichtte dat de politie niet kon nagaan van welke groepering de dreigbrief afkomstig was, terwijl hij tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat de commandant hem en zijn vader meedeelde dat de politie kon bevestigen dat de dreigbrief afkomstig was van de taliban. Meer bepaald verklaarde verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt: *“We zijn teruggegaan naar de commandant van de veiligheidsdienst. Hij zei dat er niemand van de collega's was die een verdachte groep kon geven. Het kon Daesh, Taliban of andere groeperingen zijn.”* (administratief dossier, stuk 11).

Hieruit blijkt geenszins dat verzoeker slechts verklaarde dat Daesh in de regio aanwezig was zonder dat dit te maken had met de afzender van de dreigbrief, integendeel. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker dan weer als volgt: ***“Toen u de volgende dag terugging naar het kantoor, wat is daar precies gezegd geweest? Hij bevestigde de echtheid van die brief omdat ze andere voorbeelden hadden van de dreigbrief van de taliban. Die overeen kwamen met deze.”*** (gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit verzoekers hiervoor geciteerde verklaringen blijkt duidelijk dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken een andere weergave van de beweerdde gebeurtenissen gaf dan op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Aangezien dit een kernelement uitmaakt van zijn vluchtrelaas, doen dergelijke tegenstrijdigheden in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit vluchtrelaas. Zijn bewering in onderhavig verzoekschrift dat *“iedereen het logo van Daesh en het logo van de Taliban kan onderscheiden”*, maakt zijn tegenstrijdige verklaringen niet ongedaan en biedt evenmin een verschoning voor deze tegenstrijdigheden.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt:

“Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van deze bedreiging verder onderuit gehaald door de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en de door u neergelegde dreigbrief. Zo verklaarde u deze brief te hebben ontvangen op datum van 2 oktober 2015. U gevraagd of deze brief door taliban in het algemeen was gestuurd dan wel door iemand persoonlijk, antwoordde u enkel dat ‘talibs allemaal hetzelfde zijn en dat er Emirat Islamii op de brief te lezen valt (CGVS, p. 6). Echter, uit het door u neergelegde document blijkt dat deze brief is ondertekend door K.K.M.. Het feit dat u dit niet weet, is een indicatie van de ongeloofwaardigheid van deze dreigbrief en dus uw bedreiging door de taliban. Van iemand die internationale bescherming zoekt omwille van een dreigbrief van de taliban, de enige bedreiging in zijn hoofde, kan toch minstens verwacht worden dat hij op de hoogte zou zijn van dergelijk relevant detail van deze brief. Dit is in casu niet het geval waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder wordt aangetast. Bovendien wordt enkel enige bewijswaarde toegekend aan documenten indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen. Zoals hierboven werd vastgesteld, is dit in casu niet het geval. Bijgevolg kan deze dreigbrief het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas niet wijzigen.”

In zijn verzoekschrift beweert verzoeker dat de vraagstelling tijdens zijn gehoor over de ondertekenaar van de dreigbrief niet volstaat om de hiervoor geciteerde motieven te onderbouwen. Hierin kan hij evenwel niet worden bijgetreden. Tijdens zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker zowel gevraagd of de dreigbrief ondertekend was, waarop hij bevestigend antwoordde, alsook of de dreigbrief werd gestuurd door de taliban in het algemeen dan wel door iemand persoonlijk, waarop verzoeker antwoordde dat talibs allemaal hetzelfde zijn en dat er op de brief *“emiraat islamii”* staat (gehoorverslag CGVS, p. 6). Vermits de voorgelegde dreigbrief (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) werd ondertekend door ene K.K.M., kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker deze naam opgeeft indien hem wordt gevraagd of de dreigbrief door de taliban in het algemeen werd gestuurd dan wel door iemand persoonlijk, temeer daar hij eerder bevestigde dat de brief werd ondertekend. Gelet op het grote belang van deze dreigbrief in verzoekers vluchtrelaas, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker terdege op de hoogte is van de inhoud ervan, *quod non*.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

“Zo verklaart u dat uw familie nog steeds in hetzelfde huis woont als op het moment van uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 4). Bovendien hebben ze nooit persoonlijke problemen gekend (CGVS, p. 4). U verklaart dat het ondertussen goed gaat met uw familie en dat uw broer en zus nooit gestopt zijn met naar school te gaan in uw eigen district omwille van uw problemen. U verklaart dat de taliban enkel problemen heeft met u, maar dat ze vrouwen en kinderen met rust laten (CGVS, p. 4). U heeft zelf ook sinds uw vertrek niets meer van uw vervolgers vernomen (CGVS, p. 9). Na een periode van twee jaar rust, werden er echter twee maanden geleden explosieven voor uw huis geplaatst. U weet dat het om uw eigen vervolgers gaat aangezien uw vader even later door hen werd opgebeld (CGVS, p. 4). Dit was het eerste incident sinds uw eigen vertrek uit Afghanistan. Vooreerst dient hierbij opgemerkt te worden dat dit incident volledig in lijn ligt van uw initiële bedreiging, waaraan, zoals hierboven uitgebreid werd geargumenteed, geen geloof kan worden gehecht door het CGVS. Bijgevolg kan ook aan incidenten ten gevolge van uw initiële vervolging geen geloof worden gehecht. De ongeloofwaardigheid van het plaatsen van deze explosieven ten gevolge van uw eigen bedreiging door de taliban wordt verder aangetast door de volgende vaststelling. Het is namelijk niet aannemelijk dat uw vervolgers uw familie haar dagelijkse leven gedurende twee jaar heeft laten voortzetten zonder enige probleem (uw broer en zus bleven naar school gaan, uw vader bleef zijn werk doen) en u verder niets van hen heeft gehoord, alvorens zich na dergelijke lange periode opnieuw in u te interesseren en de moeite zouden doen om

uw huis te bombarderen en uw vader opnieuw te bedreigen. De impact en de gevolgen van uw verklingsactie, waarvan u bovendien het resultaat niet kent (CGVS, p. 11), staan echter in schril contrast met de moeite die de taliban zou hebben gedaan om u na twee jaar stilte opnieuw te vatten. Indien u werkelijk van dergelijk groot belang was geweest voor de taliban om zich na twee jaar nog in te spannen om u te vatten, kon verwacht worden dat u of uw familie gedurende de twee voorgaande jaren ook gecontacteerd zou zijn geweest of uw verdere vervolging had ondergaan, wat volgens uw verklaringen niet het geval is. Verder kent u ook de reden niet waarom uw vader pas twee jaar na uw vervolgingsfeiten werd gecontacteerd (CVGS, p. 4). U kan geen reden bedenken waarom uw vervolgers zich na twee jaar opnieuw zich opnieuw in u zouden interesseren (CGVS, p. 9). Gegeven bovenstaande kan aan het plaatsen van deze explosieven ten gevolge van uw eigen bedreiging door de taliban geen geloof worden gehecht.”

Dienaangaande komt verzoeker niet verder dan de blote bewering dat de redenering van de commissaris-generaal dat aan de incidenten twee jaar na de eerste vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht omdat deze eerste vervolgingsfeiten evenmin geloofwaardig zijn, verkeerd is. Verzoeker gaat eraan voorbij dat deze incidenten volgens zijn verklaringen het rechtstreekse gevolg zijn van de eerste vervolgingsfeiten, namelijk de dreigbrief van de taliban. Aangezien aan deze eerste vervolgingsfeiten, gezien het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht, komt ook de geloofwaardigheid van het incident met de explosieven op de helling te staan. Daarenboven wordt er in de bestreden beslissing eveneens op gewezen dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoekers familie gedurende een periode van twee jaar volledig met rust zouden laten om hen vervolgens toch nog te bedreigen omwille van de beschuldiging van spionage in hoofde van verzoeker. Dat de taliban op dat ogenblik zou zijn te weten gekomen dat verzoeker in de Europese Unie verblijft, is een blote *post factum*-bewering waarvan verzoeker tijdens zijn gehoor geen enkele melding maakte en die bovendien bezwaarlijk als een aannemelijke reden kan worden beschouwd voor het uitblijven van enige actie van de taliban gedurende twee jaar, temeer indien uit verzoekers bewering *a contrario* wordt afgeleid dat de taliban gedurende deze twee jaar zouden hebben gedacht dat verzoeker nog steeds in Afghanistan verbleef.

Wat betreft de vertalingen door de tolk tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Volledigheidshalve dient nog vastgesteld te worden dat u op het einde van uw gehoor op het CGVS aangaf dat de tolk niet heeft gezegd wat u wou zeggen (CGVS, p. 15). U verklaart dat de tolk sommige woorden niet begreep. Gevraagd waarom u dat niet heeft vermeld tijdens het gehoor zelf, antwoordt u dat u uw advocaat hierover in de pauze heeft ingelicht. Ook uw advocaat lichtte het CGVS na het gehoor via e-mail in over uw twijfels bij de vertaling (mail dd. 16/01/2018). Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat uw advocaat, toen zij op het einde van uw gehoor gelegenheid kreeg om commentaar te geven bij het gehoor of uw asielaanvraag, uw opmerking tijdens het gehoor heeft teruggebracht naar het feit dat de tolk nogal stil en tussen zijn tanden sprak, maar dat het na de pauze veel beter ging. Bijgevolg heeft uw advocaat er zich van weerhouden over vermeende vertaalfouten een opmerking te maken. Bovendien verklaarde uw advocaat ten slotte dat er volgens haar geen probleem was wat betreft de vertaling (CGVS, p. 15). Hierbij dient evenzeer opgemerkt te worden dat u in het begin van het gehoor verklaarde de tolk goed te begrijpen en u tijdens het gehoor hier geen enkele opmerking over heeft gemaakt (CGVS, p. 2, CGVS gehoorverslag). Bijgevolg dient ook het CGVS uw opmerking, zowel mondeling tijdens het gehoor als via e-mail via uw advocaat, omwille van bovenstaande redenen te weerleggen en heeft deze bijgevolg geen invloed op bovenstaande analyse.” Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat zijn advocaat niet bij machte is om na te gaan of er juist werd vertaald aangezien zijn advocaat geen Pashtou spreekt kan worden vastgesteld dat op het einde van het gehoor verzoeker meldde dat de tolk volgens hem bepaalde zaken niet of niet goed zou hebben vertaald en dat hij dit tijdens de pauze aan zijn advocaat had gezegd (gehoorverslag CGVS, p. 15). Doorheen het gehoor maakten echter noch verzoeker, noch zijn advocaat enige opmerking aangaande de vertaling door de tolk, hoewel bij aanvang van het gehoor werd benadrukt dat problemen met de tolk moeten worden gemeld (gehoorverslag CGVS, p. 1). Dat de advocaat op het einde van het gehoor als volgt opmerkt: *“Er was een discussie over de tolk tijdens de pauze, maar het was vooral omdat u tussen uw tanden praat. Na de pauze was het zeker een heel stuk beter, daarom heb ik geen opmerking gemaakt na de pauze. Eigenlijk was er voor mij geen probleem”* (gehoorverslag CGVS, p. 15) toont dan ook aan dat verzoekers opmerkingen betreffende de vertaling zowel tijdens zijn gehoor als in onderhavig verzoekschrift niet ernstig zijn. Verzoekers opmerking in onderhavig verzoekschrift dat de tolk niet goed Nederlands sprak en dat hij zelf na een verblijf van twee jaar in België beter Nederlands spreekt dan de tolk, is in het licht van het voorgaande dan ook een gratuite en blote *post factum*-bewering, die geenszins afbreuk doet aan de voorgaande vaststellingen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het gehoor leidt en het verloop hiervan bepaalt en dat de rol van de tolk er louter uit bestaat de gezegden van de dossierbehandelaar en de kandidaat-vluchteling te vertalen. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of op welke wijze de houding van de tolk het verloop van het gehoor zou hebben beïnvloed of enige weerslag zou hebben gehad op het gehoorverslag. Evenmin toont hij aan de hand van concrete elementen aan dat, waar of op welke wijze zijn verklaringen foutief werden vertaald of door de dossierbehandelaar niet correct werden neergeschreven. Verder toont hij geenszins aan dat (of hoe) de bestreden beslissing door de houding van de tolk of een verkeerde vertaling van verzoekers verklaringen zou zijn beïnvloed.

Tot slot oordeelt de commissaris-generaal terecht als volgt in de bestreden beslissing:

"Ter staving van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: vier nieuwsartikels in verband met incidenten in uw wijk (k), uw taskara (o), uw rijbewijs (o), uw diploma secundair onderwijs (o), een verzendbewijs van DHL (o), een e-mail van uw advocaat (o) en een dreigbrief van de taliban (o). Wat betreft de nieuwsartikels dient opgemerkt te worden dat deze te maken hebben met de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan en Jalalabad. U verklaart bovendien dat deze artikels niets te maken hebben met uw eigen persoonlijke problemen (CGVS, p. 6). Bijgevolg veranderen deze artikels niets aan bovenstaande analyse van de door u verklaarde persoonlijke vrees en wordt hiervoor verder verwezen naar de onderstaande paragrafen van deze beslissing. Wat betreft uw taskara, uw rijbewijs en uw diploma secundair onderwijs, wordt opgemerkt dat deze documenten louter betrekking hebben op uw persoonsgegevens en bijgevolg niets veranderen aan bovenstaande analyse. Wat betreft het verzendbewijs van DHL, toont dit document enkel aan dat u post heeft ontvangen uit Afghanistan, wat verder ook niets wijzigt aan bovenstaande analyse. Wat betreft de e-mail van uw advocaat, deze werd hierboven reeds besproken (cf. supra). Wat betreft de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat documenten enkel enige bewijswaarde krijgen indien deze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is. Ook de tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en deze dreigbrief deden afbreuk aan de geloofwaardigheid hiervan (cf. supra). Bijgevolg verandert dit document niets aan bovenstaande analyse."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker geen enkel inhoudelijk verweer tegen de hiervoor geciteerde motieven, die dan ook als vaststaand worden beschouwd. De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-19) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

"Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aanvullende nota van 12 juni 2018 met ion bijlage de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, Surkh Rod en Chaparhar. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van zelfmoordaanslagen, of aanslagen met bembommen of magnetische IED's op hun voertuigen. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid geviseerd worden. De meeste incidenten vallen nog steeds onder de categorie security enforcements. Deze omvatten vooral arrestaties, het oprollen van wapenopslagplaatsen, en het onschadelijk maken van IED's. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om geweld te voorkomen.

Hoewel het geweld in de stad voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. Daarnaast vinden er ook aanslagen plaats, met of zonder aanwijsbaar doelwit, in de nabijheid van duidelijk burgerlijke infrastructuur. Niettegenstaande er sprake is van toename van het aantal burgerslachtoffers bij aanslagen in Jalalabad, blijft uit de beschikbare informatie dat het aantal burgerslachtoffers in de stad laag blijft. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is overigens niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. De stad Jalalabad blijft bovendien nog steeds een toevluchtsoord voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat IS actief is in de provincie Nangarhar, en er de Taliban en ANSF bestrijdt. IS is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op de voormelde motieven een ander licht te werpen. De informatie die hij bijbrengt (verzoekschrift, stukken 3-19) ligt immers in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) en is dan ook niet van aard aan te tonen dat deze informatie van de commissaris-generaal onjuist of achterhaald zou zijn. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn voorgehouden problemen met de taliban, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat aan deze problemen geen geloof kan worden gehecht (zie *supra*). Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Jalalabad veilig toegankelijk is via de luchthaven van Kabul en de drukke autoweg Kabul - Jalalabad. Op de weg van Kabul naar Jalalabad blijkt het grootste probleem gelegen te zijn in de onveilige verkeerssituatie die zijn oorzaak vindt in roekeloos rijgedrag. Verkeersonveiligheid op zich houdt echter geen enkel verband met de criteria van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus. Niettegenstaande er sprake is van een toename in het aantal gewelddadige incidenten, blijkt uit dezelfde informatie dat het geweld voornamelijk doelgericht van aard is, waarbij voornamelijk de Afghaanse veiligheidsdiensten geviseerd worden. Het gegeven dat de weg een doelwit vormt van de opstandelingen belet bovendien niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te tonen dat hij ingeval van terugkeer naar Jalalabad zou worden geconfronteerd met socio-economische omstandigheden die dermate precair zijn dat zij een schending uitmaken van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, dat inhoudelijk overeenstemt met het voormelde artikel 3 van het EVRM. Aldus slaagt verzoeker er niet in de hiervoor geciteerde analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad te weerleggen. Deze analyse vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en correct en wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER